

ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಮಹಿಳೆಯರ ಸಹಭಾಗಿತ್ವ ಅಗತ್ಯ

ಮದುವೆ ನಂತರ ಗಂಡಿನ ವೃತ್ತಿಜೀವನದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಹೆಣ್ಣು ಮಾತ್ರ ಬಸಿರು, ಹೆರಿಗೆ, ಬಾಣಂತನದ ಸವಾಲುಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ಮಕ್ಕಳ ಪಾಲನೆಯನ್ನೂ ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ನೌಕರಿಯನ್ನೇ ಬಿಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಈಶ್ವರ್

ಲಿಂಗ ತಾರತಮ್ಯವನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟುವ ನಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ಸಮಾಜದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಂತದಲ್ಲಿಷ್ಟೇ ಉಳಿದಿವೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲಿಕ್ಕೆ ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ಇಣುಕಿನೋಡಬೇಕು. ಆಧುನಿಕ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ರೂಪಕಗಳಾದ ವಿಜ್ಞಾನ-ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆಯರ ಸಂಖ್ಯೆ ತೀರಾ ಕಡಿಮೆ. ಭಾರತದ ಸಂಶೋಧನಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಶೇ. 15 ಮಹಿಳೆಯರಷ್ಟೇ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವುದು ಸಮಾನತೆಯ ಬಗೆಗಿನ ನಮ್ಮ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳು ಕುಂಟುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವಂತಿದೆ. ಭಾರತ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ವಿಶ್ವದ ಅನೇಕ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆಯರು ಮುಂಚೂಣಿಯಲ್ಲೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಸಂಶೋಧನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿರುವ ಮಹಿಳೆಯರ ಜಾಗತಿಕ ಪ್ರಮಾಣ ಶೇ. 30ರ ಆಸುಪಾಸಿನಲ್ಲೇ ಇರುವುದು, ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳ ಬಗೆಗಿನ ಪೂರ್ವಗ್ರಹ ವಿಶ್ವದ ಬಹುತೇಕ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಏಕರೂಪದಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವಂತಿದೆ. ವಿಜ್ಞಾನ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿನ ಸಾಧನೆಗಾಗಿ ನೀಡುವ ಶಾಂತಿ ಸ್ಮರಣಾ ಭಟ್ನಾಗರ್ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ, 560 ಪುರಸ್ಕೃತರ ಪೈಕಿ ಕೇವಲ 18 ಮಂದಿಯಷ್ಟೇ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳಿದ್ದಾರೆ. ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಸಾಧನೆಗಳಿಗಾಗಿ ನೀಡುವ ನೊಬೆಲ್ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ, 607 ಪುರಸ್ಕೃತರಲ್ಲಿ 20 ಮಂದಿಯಷ್ಟೇ ಮಹಿಳೆಯರಿದ್ದಾರೆ.

ಪ್ರತಿ ವರ್ಷದ ಎಸ್‌ಎಸ್‌ಎಲ್‌ಸಿ ಹಾಗೂ ಪಿಯುಸಿ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳ ಫಲಿತಾಂಶದಲ್ಲಿ ಬಾಲಕಿಯರೇ ಮುಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ರಾಂಕ್‌ಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಹುಡುಗರನ್ನು ಹಿಂದೆ ಹಾಕುತ್ತಾರೆ. ನಂತರದ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಆ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ? ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣದ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳು ಹಿಂದುಳಿಯುವುದೇಕೆ? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಬೆಳೆಸುವ ಕ್ರಮದಲ್ಲೇ ತಾರತಮ್ಯ ಧೋರಣೆಯಿದೆ. ಹೆಚ್ಚು ಸವಾಲನ್ನು ಬೇಡುವ ಹಾಗೂ ಉತ್ತಮ ಅವಕಾಶಗಳಿರುವ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳು ಹುಡುಗಿಯರಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಪೋಷಕರೇ ನಿರ್ಧರಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಪದವಿಪೂರ್ವ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಮಗನನ್ನು ವಿಜ್ಞಾನ ವಿಭಾಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿದರೆ, ಮಗಳಿಗೆ ಕಲಾ ವಿಭಾಗವೇ ಸೂಕ್ತ ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹೈಸ್ಕೂಲ್, ಕಾಲೇಜಿನ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಮಗಳು ಉನ್ನತ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿದರೂ, ಅವಳನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಓದಿಸುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ಕೆಲವು ಪೋಷಕರು ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಾರೆ. ಹೆಚ್ಚು ಓದಿದಷ್ಟೂ ಮಗಳಿಗೆ ಗಂಡು ಹುಡುಕುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವುದು ಅವರ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ. ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಹಾಗೂ ಮದುವೆಯ ಯೋಚನೆಗಳು ತಳಕು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ, ಗಂಡುಮಕ್ಕಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಹಾಗೂ ಅವರ ಭವಿಷ್ಯದ ಕುರಿತು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಯೋಚಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಹುಡುಗಿಯರ ವಿಷಯದಲ್ಲಾದಂತೆ, ಹುಡುಗರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮದುವೆಗೂ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೂ ತಾಳೆ ಹಾಕಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮಗನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಹಣ ಹೊಂದಿಸಲು ಹಿಂಜರಿಯದ ಹೆತ್ತವರು, ಮಗಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಹಣ ಹೊಂದಿಸುವುದು ವೃಥಾ ಎನ್ನುವ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಈ ವಿರೋಧಾಭಾಸವೇ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳನ್ನು ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣದ ಅವಕಾಶಗಳಿಂದ ವಂಚಿತಳನ್ನಾಗಿಸಿದೆ.

ವಿಜ್ಞಾನ ಪದವಿ ಪಡೆಯುವ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವರಷ್ಟೇ ಆ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ವೃತ್ತಿಯನ್ನಾಗಿ ಆಯ್ದುಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನೂ ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಶಿಕ್ಷಣ, ಬ್ಯಾಂಕಿಂಗ್, ನರ್ಸಿಂಗ್‌ನಂತಹ ಕೆಲವು ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗಷ್ಟೇ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಸೀಮಿತಗೊಳಿಸಲಾಗಿದೆ. ಹೆಚ್ಚಿನ ಒತ್ತಡ, ದೈಹಿಕ ಶ್ರಮ, ಪಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಹಾಗೂ ಪ್ರಯಾಣ ಬಯಸುವ ಉದ್ಯೋಗಗಳು ಗಂಡಿಗಷ್ಟೇ ಲಾಯಕ್ಕು ಎಂದು ಮಹಿಳೆಯರನ್ನು ನಂಬಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಕೌಟುಂಬಿಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳು ಕೂಡ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ತನ್ನ ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಾಧನೆ ಮಾಡದಂತೆ ನಿಯಂತ್ರಿಸುತ್ತವೆ. ಮನೆ-ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಗಂಡನ ಯೋಗಕ್ಷೇಮವನ್ನೂ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೆಣ್ಣಿನ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ನಂಬುವ ಪುರುಷಕೇಂದ್ರಿತ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ, ಮಹಿಳೆ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷಿಯೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಕಷ್ಟಕರ. ಮದುವೆಯ ನಂತರವೂ ಗಂಡಿನ ವೃತ್ತಿಜೀವನದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ; ಹೆಣ್ಣು ಮಾತ್ರ ಬಸಿರು, ಹೆರಿಗೆ, ಬಾಣಂತನದ ಸವಾಲುಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ಮಕ್ಕಳ ಪಾಲನೆಯನ್ನೂ ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ನೌಕರಿಯನ್ನೇ ಬಿಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಉದ್ಯೋಗದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಲಿಂಗದ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಹೆಣ್ಣು ಎದುರಿಸಬೇಕಾದ ಅಸುರಕೃತೆ ಗಂಡಿನ ಪಾಲಿಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿ ಹೀಗಿರುವಾಗ ಮಹಿಳೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವುದು ಹೇಗೆ?

ಕೌಟುಂಬಿಕ ಹಂತದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಯೋಚನೆಗಳು ಬದಲಾಗಬೇಕು. ಕೌಟುಂಬಿಕ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳ ನಿರ್ವಹಣೆ ಹೆಣ್ಣಿಗಷ್ಟೇ ಸೀಮಿತವಾದುದಲ್ಲ; ಅದರಲ್ಲಿ ಸಮಪಾಲನ್ನು ಗಂಡೂ ಹೊರಬೇಕು ಎನ್ನುವ ಮನಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಸಬೇಕು. ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಸಮಾನ ಅವಕಾಶಗಳು ಸಿಗುವಂತಾಗಬೇಕು. ಹಾಗಾದಾಗ, ವಿಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಸೇರಿದಂತೆ ಸಮಾಜದ ಎಲ್ಲ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆಗೆ ಅವಕಾಶ ದೊರೆಯುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾದೀತು.

■ ರಘುನಾಥ ಚ.ಹ.